

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N. S. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Milady Horákové 13

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025 č. j. OAM-375/BA-BA01-HA15-
2025, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce namítal, že žalovaný v rámci svých úvah zcela opomíjí fakt, že není zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu a teprve po neúspěšnosti této ochrany se vrátit do České republiky a žádat o mezinárodní ochranu. Je zřejmé, že se nemůže při ohrožení ze strany lichvářů obrátit na příslušné orgány Vietnamu bez toho, že by se sám ohrozil. Za této situace je závěr žalovaného, že se musí nejprve obrátit na orgány Vietnamu, nesprávný. Úvahy žalovaného, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv jsou pouze teoretické a nezabývají se tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany svých práv pro oběti lichvy v praxi. Žalovaný opomíjí vysokou míru korupce ve Vietnamu. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v České republice. Jeho zástupci je známo, že lichváři, u kterých se občané Vietnamu zadlužili, mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace oběti lichvy výrazně zhorší. Poznamenal, že většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou občany Vietnamu a ze země uprchli před lichváři, tuto situaci považují za všeobecně známou a v azylovém řízení ji nezmiňují, stejně tak neučinil ani on. Podstatné je, že v průběhu řízení sdělil, že se jeho rodina neobrátila o pomoc na policii, protože ta by jim s výhrůžkami stejně nepomohla, v takových situacích nic nezmůže. Namítal, že žalovaný se měl s touto skutečností vypořádat a minimálně pohovor s ním doplnit v tom směru, aby vysvětlil, z jakého důvodu měl obavy hlásit nátlak ze strany lichvářů policii. Žalovaný musí mít vědomost o tom, že občané Vietnamu z obavy před lichváři raději odcházejí do zahraničí a že k tomu musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany v zemi původu. Zpráva MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, z níž žalovaný vycházel, obsahuje všeobecné informace ohledně právní úpravy půjček ve Vietnamu, legislativy týkající se lichvy apod., ovšem nejsou v ní obsaženy žádné informace ohledně skutečné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, pokud se obrátí na policii, která sama s lichváři spolupracuje. Žalovaný měl v tomto smyslu dokazování doplnit, aby pro své rozhodnutí měl k dispozici nejen informace o vietnamské právní úpravě, ale i informace o skutečné vymahatelnosti práv z této úpravy vyplývající. Odpovědi MZV ČR neobsahují žádné informace o míře korupce státních orgánů ve Vietnamu a o možné spolupráci lichvářů s policií na úkor oběti lichvy. Žalobce vyslovil názor, že mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
3. V doplňujícím podání žalobce namítal, že rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné také z toho důvodu, že z něho není seznatelné, jak žalovaný rozhodl o příslušnosti České republiky k meritornímu rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, jak určil příslušnost České republiky na základě kritérií uvedených v kap. III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. Poukázal na to, že z napadeného rozhodnutí a rovněž z rozhodnutí o jeho zajištění plyne, že měl povolení k pobytu v Maďarsku platné do 29. 10. 2026 a z území Maďarska přicestoval do České republiky dne 17. 3. 2025.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil názor, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Zdůraznil, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. V případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této

nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní orgány. Nicméně žádné takové informace z aktuálních zpráv, z nichž žalovaný vycházel, nevyplynuly. K námitce, že z rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho žalovaný určit příslušnost České republiky k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že žalobce měl povolen pobyt v Maďarsku do 29. 10. 2026, žalovaný odkázal na materiály policie ve spise a na rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 1. 4. 2025. Z něho se podává, že důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 24. 3. 2025 byl kontrolován na adrese Ostrov u Stříbra č. p. 10, kdy předložil cestovní pas Vietnamské socialistické republiky označeného čísla a dále kartu k pobytu Maďarska č. X s platností do 29. 10. 2026. Lustrací bylo zjištěno, že cizinec je veden v Schengenském informačním systému (SIS) z důvodu odepření vstupu a pobytu na území členských států, žádající stát Maďarsko. Dále bylo zjištěno, že jím předložený doklad povolení pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná za účelem jeho zabavení. Také bylo lustrací zjištěno, že nedisponuje žádným povolením k pobytu na území České republiky, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že se dotázal na oddělení Dublinského střediska a z jeho sdělení plyne, že v současné době neprobíhá přemísťování žadatelů o azyl do Maďarska s ohledem na aktuální judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs 38/2024 ze dne 17. 4. 2025, který připouští možnost systémových nedostatků.

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že o tom, který stát je příslušný k projednání žádosti o mezinárodní ochranu, rozhoduje žalovaný podle pravidel stanovených v Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Vyjádření žalovaného je pro něho nesrozumitelné. Není zřejmé, proč se žalovaný pravděpodobně až po podání žaloby dotázal na oddělení Dublinského střediska. Na žádné takové sdělení neodkazuje ani v napadeném rozhodnutí. V rozhodnutí neodkazoval ani na žádný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Je povinností žalovaného v samotném rozhodnutí podrobně odůvodnit, proč rozhodl, že k projednání jeho žádosti je příslušná Česká republika a nikoli Maďarsko. Zároveň měly být součástí spisu podklady, ze kterých vycházel, aby se k nim mohl vyjádřit.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 30. 3. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že z vlasti vycestoval na základě cestovního pasu s platným pracovním vízem do Maďarska. Cestovní pas si vyřídil sám a vízum do Maďarska mu pomohl vyřídít zprostředkovatel, který jej podvedl. Z Vietnamu vycestoval letecky 4. 12. 2024 do Maďarska, kam přiletěl dne 5. 12. 2024. V Maďarsku pobýval do 16. 3. 2025. Dne 17. 3. 2025 přicestoval vozidlem taxislužby do České republiky. Z Vietnamu vycestoval kvůli práci v Maďarsku, aby splatil své dluhy ve vlasti a uživil rodinu. Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže. V zemi původu neměl ani žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami a nebyl tam trestně stíhán. Rovněž neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému

přesvědčení. V případě návratu do země původu se obává, že nebude mít finance, aby zabezpečil svou rodinu a splatil dluhy. Neví, co mu ve Vietnamu hrozí, když nebude splácet dluhy. Domnívá se, že pokud nebude mít peníze na úhradu dluhů, mohl by být i napaden nebo jeho rodina. Již dvakrát byl u nich doma věřitel a ústně vyhrožoval, že pokud nesplatí dluh, ublíží jim. Jeho manželka si musela půjčit peníze od rodiny, aby zaplatila splátku. Manželka se s žádostí o pomoc neobrátila na policii, jelikož bylo jejich chybou, že si vzali půjčku, nikdo je k tomu nenutil. Policie by jim s výhrůžkami stejně nepomohla. V takových situacích policisté nic nezmůžou. Na dotaz správního orgánu, proč požádal o mezinárodní ochranu v České republice, odpověděl, že když pobýval v Maďarsku přišel o pobytové povolení. Domníval se, že tam pobývá legálně, proto tam nežádal o mezinárodní ochranu. V zařízení, kde byl umístěn, získal informaci od jiného cizince, že v jeho situaci by bylo nejvhodnější podat žádost o azyl. Potvrdil, že pokud by nebyl zajištěn Policií ČR, o mezinárodní ochranu by nepožádal. Původně se domníval, že má stále platný pobyt na základě maďarského víza. Až při zadržení policií se dozvěděl, že jeho pobytové povolení již není platné. Žalobce uvedl, že se nechce vrátit do Maďarska, pokud by tato země byla příslušná k posouzení jeho žádosti o azyl nebo jeho přijetí zpět. Přeje si zůstat v České republice. Žalobce žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit a na podporu svých tvrzení neuvedl a nedoložil ani žádné písemnosti. Protokol o pohovoru nechtěl zpětně přetlumčit za účelem kontroly, bez připomínek jej podepsal.

8. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 6. 2024 a z Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva.
9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 15. 4. 2025 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, s informacemi se seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady pro rozhodnutí či uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se k tomuto úkonu dostavil, s nabízenými informacemi se nechtěl seznámit ani se k nim vyjádřit. Rovněž nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu ani neuvedl žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měly být v jeho řízení zohledněny s tím, že vše již uvedl.
10. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice je legalizace jeho pobyt na území ČR, neboť zde chce zůstat, pracovat, aby zaopatřil svou rodinu a splatil dluhy ve vlasti. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání svých věřitelů.
11. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 3. 2025, které téhož dne nabylo právní moci, o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a stanovením doby zajištění žalobce podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení svobody, tj. od 24. 3. 2025 ve 12:30 hodin. V jeho odůvodnění se konstatuje, že žalobce byl 24. 3. 2025 kontrolován Policií České republiky, ke kontrole předložil cestovní pas Vietnamské socialistické republiky č. X a dále kartu k pobytu Maďarska č. X s platností do 29. 10. 2026. Lustrací v cizineckém informačním

systemu bylo zjištěno, že žalobce se nachází v evidenci SIS dle článku 24 a 25 – státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, vyhlášeno dne 20. 2. 2025 pod rozhodnutím specifikovaném SchengenID, žádající země Maďarsko. Lustrací bylo rovněž policejními orgány zjištěno, že pobytová karta Maďarska se také nachází v evidenci SIS – pátrání po vydaných dokladech, vyhlášeno dne 20. 2. 2025, a je zde specifikováno č. SchengenID, žádající země Maďarsko. Lustrací v cizineckém informačním systému tedy bylo zjištěno, že žalobce je v SISII veden jako nežádoucí cizinec, založeno 20. 2. 2025, expirace v SIS 20. 2. 2030. Z lustrace je tak zřejmé, že žalobci byl jiným členským státem Evropské unie zakázán vstup platný pro území členských států Evropské unie. Shodná zjištění jsou uvedena i v rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do 17. 7. 2025.

12. V posuzované věci žalobce založil žádost o mezinárodní ochranu v České republice na svých obavách z pronásledování ze strany soukromých osob (věřitelů). K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu již existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 48/2008-57, č. j. 5 Azs 251/2016-19, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Podle ní musí u soukromých osob, jakožto původců pronásledování nebo vážné újmy, přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, č. j. 9 Azs 49/2007-68, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 38/2003-36 se podává, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 290/2021-27). Z Informace MZV ČR č. j. 103348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p.a. „Úvěry načerno“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko – právní a trestně – právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % ročně. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 90 % p.a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, ale zejména na policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z citované informace také plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv.
13. Dle názoru soudu skutečnost, že žalobce možnost ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o

pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, a na státní orgány se neobrátil, je závěr správního orgánu o absenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 a § 14a zákona o azylu zcela v souladu s ustálenou judikaturou. K tomu soud poznamenává, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle něhož musí být užitě podklady relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Ze správního spisu dle názoru soudu plyne, že podklady žalovaného tyto požadavky splňují. Ostatně žalobce vůči podkladům nic konkrétního nenamítal v průběhu správního řízení a nelze tak hovořit o vyvrácení v nich uvedených skutečností ve smyslu výše citované judikatury. Soud považuje tvrzení žalobce, že v případě informování policie se situace obětí lichvy výrazně zhorší, že ve Vietnamu panuje vysoká míra korupce, že policie sama s lichváři spolupracuje, jsou ničím nepodložená tvrzení, která z podkladů rozhodnutí nevyplývají a žalobce sám k tomu nic nedoložil. Pouhá subjektivní nedůvěra ve schopnost vnitrostátních orgánů ochránit cizince před kriminálními živly, není azylově relevantním důvodem, neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Krajský soud v daných souvislostech rovněž poukazuje na to, že správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003-41). Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě samotný žadatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 1/2013-38). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal 30. 3. 2025 v České republice, není dle názoru soudu vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a pro kterou by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Prvním (jediným) členským státem, ve kterém byla žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobcem podána, je Česká republika. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Příslušnost k posouzení žádosti žalobce tak musela být určena podle článku 3 odst. 2 kapitoly II. téhož nařízení, a tedy Česká republika jakožto první členský stát, v němž byla žádost podána, byla příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K tomu soud doplňuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá tvrzení žalobce, že měl povolení k pobytu v Maďarsku platné do 29. 10. 2026. Ze správního spisu se podává, že lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, založeno v SIS dne 20. 2. 2025, žádající země Maďarsko, expirace v SIS dne 20. 2. 2030. Z uvedené lustrace je zřejmé, že žalobci byl jiným členským státem, konkrétně Maďarskem, zakázán vstup platný pro území členských států Evropské

unie. Pobytová karta Maďarska se nachází v evidenci SIS – pátrání po vydaných dokladech, vyhlášeno 20. 2. 2025, žádající země Maďarsko.

15. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 6. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně